

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מדינת ישראל נ'י

תת"ע 19 -

בפני כבוד השופט

מדינת ישראל

בעניין:

המאשימה

נגד

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם מזוכה מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק, זאת הואיל ואשמתו לא הוכחה בנטל המוטל על המאשימה במשפט פלילי.
2. לנאשם מיוחסות בכתב האישום -עבירות בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3) וסעיף 39א לפקודת התעבורה (ני"ח), תשי"ל - 1970 ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה.
3. על פי הנתען בכתב האישום, נהג הנאשם ביום 2019. בשעה 02:22, ברכב נושא לוחית רישוי מספר: בהיותו שיכור, בכך שבבדיקת אויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הינו 422 מיקרוגרם, העולה על הריכוז של 240 מיקרוגרם שנקבע בתקנות.
4. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בביצוע המעשים. בנהיגה, בזמנים, בהשגחה, במיומנות השוטרים, בתקינות המכשיר, בתוצאה שהופקה, בהקפדה על נוהלי המשטרה וכן בהנחיות היצרן.
5. במסגרת פרשת תביעה העידו העדים הבאים:

המתנדב אשר ערך את המסמכים הבאים: מזכר לדוח תנועה ת/2, דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות ת/3, דוח עיכוב ת/4.

בת/2 צוין שהנאשם נעצר בשעה 2:22, עבר את בדיקת הנשיפון בשעה 2:23 ועוכב בשעה 2:24. העד הוא שערך לנאשם את בדיקת הנשיפון. בהתאם לת/3 הועבר הנאשם לידי מפעיל הינשוף בשעה 03:03.

המתנדב ערך מזכר לדוח תנועה ת/5.

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מדינת ישראל נ'

תת"ע 19 -

ערך את המסמכים הבאים: (דוח אכיפה ת/6, דוח תחקור חשוד ת/7, טופס דין וחשבון ת/8, פלט טופס בדיקה ת/9, תחילת משמרת וסוף משמרת ת/10, פלט ת/11, תעודת בלון ת/12, דוח הזמנה לדין וכתב אישום ת/13).

6. במסגרת פרשת הגנה העיד הנאשם, וכן הוגש בהסכמה טופס דין וחשבון עדכני סומן נ/1.

השאלה העומדת להכרעה:

7. לצורך הוכחת עבירת השכרות על המאשימה להוכיח, בין היתר, כי שוטרי התנועה ובמקרה שבפנינו, מתגדבי משטרת ישראל, עמדו בכל הנהלים הנדרשים מהם - עפ"י ההנחיות הנהוגות להוכחת יסודותיה של עבירה זו, וכן ובעיקר, בדרישה אודות השגחה רצופה על נהג החשוד בעבירת השכרות, וכן הזמנים המדויקים שנרשמו, באופן שבדיקת הינשוף, המהווה סיום של תהליך זה שמבוצע כלפי נהג חשוד, תבוצע כנדרש ועפ"י הנהלים, וניתן יהיה להסתמך על תוצאתה.

8. אציין כבר עתה כי לאחר שמיעת העדים, אופן התרשמותי מהם, כמו גם בחינת חומר הראיות שהונח לעיוני, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם אכן ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. כפי שיפורט להלן, לא מצאתי שהמאשימה הצליחה להוכיח כדבעי את דרישת ההשגחה, וכן לא את הדרישה לפיה במהלך 15 דקות לפחות קודם לביצוע הבדיקה, לא שתה הנאשם, לא עישן, לא גיהק או עשה פעולות שיש בהן כדי לפגום בתוצאת בדיקת הינשוף.

9. לא זו אף זו – הוכח לטעמי שהמזכרים אותם ערכו המתנדבים הינם דלים בפרטים, שונים זה מזה, ופרטים מהותיים נעדרים מהם. מאידך, עדותו של הנאשם בבית המשפט לא נסתרה, ואת בדיקת המאפיינים שנערכה לו בשטח, הוא ביצע בהצלחה.

10. במסגרת תשובתו לאישום כפר הנאשם בנהיגה, אולם בהמשך שב בו מכפירה זו והודה, כי בשלב מסוים החליף את אשתו שנהגה ברכב, עת הם שבו מאירוע, נוכח עייפותה. אין גם מחלוקת שהנאשם צרך אלכוהול בשעת חצות לערך. (לדבריו: כוס של וודקה עם תפוזים).

11. אפנה אם כן לדון בשאלה האם הוכחו יסודותיה של עבירת הנהיגה בשכרות, ותחילה אבחן האם הוכח כי המתנדבים הקפידו על השגחה רצופה על הנאשם, באופן שהבטיח כי במהלך 15 דקות קודם לבדיקה, לא ביצע הנאשם פעולות היכולות לפגום בתוצאת הבדיקה.

שמירת על נהג חשוד בעבירת שכרות:

12. בסעיף 3א לנוהל מת"ן 22.232.03 "הטיפול בעבירות שפרות" מיום 18. נקבע כדלקמן:

"כשל חשיבות אבטחת נהג החשוד בנהיגה בשכרות לעניין הוכחת העבירה, נדרש השוטר לבודד את הנהג החשוד ולשמור עליו מפני שתיה נוספת או התנהגות אחרת.

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 19 - מדינת ישראל נ'

נמצא בהג חשוד בנהיגה בשכרות, על השוטר לפעול כדלקמן:

1. הרחקת החשוד מרכבו.
2. יש להודיע לחשוד כי נאסר עליו לאכול לשתות או לעשן עד לביצוע בדיקת השכרות.
3. יש לשמור על קשר עין רצוף עם החשוד ולוודא כי אינו שותה, אינו אוכל, אינו מעשן ואינו מכבס כל דבר שהוא לפיו או לאפו.

....

השוטר יתעד את נסיבות הפיקוח כאמור בדו"ח פעולה/במזכר".

13. אציין כבר עתה, כי בהתאם למסמך נ/1 שכותרתו "דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר יגשוף" ושהוגש בהסכמה לבית המשפט, נכלל פרמטר נוסף- לפיו על השוטר לוודא במהלך 15 דקות לפחות טרם עריכת בדיקת היגשוף, שהחשוד "לא גיהק". פרמטר זה הינו מהותי והוא אינו מופיע בת/8. בעדותו בבית המשפט ציין השוטר (מפעיל היגשוף), כי הוא אינו מכיר את הטופס המעודכן – וככל והנאשם מקיא או מגהק הוא מציין זאת (ראו: עמוד 20 שורות 1-13).

14. בנוסף, ומפאת חשיבות ההשגחה על החשוד, על כותבי הדו"ח לפרט, בהתאם להנחיה האמורה לעיל, אודות נסיבות הפיקוח, לציין באופן ספציפי את הזמנים, ולסמן באופן ספציפי ובנפרד, כי השגחתו שהנאשם אינו מבצע פעולה כלשהי מהפעולות שצוינו בנוהל מת"ן.

15. במקרה דנן, לא התרשמתי כי חובת ההשגחה וקשר העין אכן נשמרו טרם ביצוע הבדיקה. אבהיר דבריי:

16. בדו"ח הפעולה של השוטר, מוצגת/3, צוינה שעת עצירת הרכב ב-22:2. בהמשך הדו"ח, בסעיף 3, צוין כי בשעה 2:24 הודע לנאשם כי הוא מעוכב. עוד צוין, כי החשוד נמסר למשמורת השוטר בשעה 3:03 וכי במהלך הזמן השגחתו שהנאשם אינו מבצע את הפעולות האסורות שצוינו לעיל.

17. בהתאם לעדותו של הנסמכת על הדוח שמילא (ת/2), לאחר ההודעה לנאשם על עיכובו, נכנס הנאשם לניידת וישב במושב האחורי "ואני לידו משגיח עליו..." (עמוד 6 שורות 30-31). על פיו בבית המשפט וללא שום עיכוב – הם החלו בנסיעה לשער הגיא לבדיקת היגשוף. מדבריו עלה, כי הכנסת הנאשם לניידת הייתה בתוך דקות בודדות מאז הודע לו שהוא מעוכב ואף תוך דקה-תכף לאחר ההודעה על העיכוב. (ראו: עמ' 8 שורות 8-9, עמ' 9 שורות 32-33, עמ' 10 שורות 9-11, ובעיקר ראו: עמ' 12 שורה 4).

18. ואולם, לשיתת ההגנה, פרק הזמן שחלף עד שהנאשם הוכנס לניידת, הינו ארוך הרבה יותר (כ-20 דקות לפחות). ואכן, לאחר שמיעת העדויות, ועיון בראיות הנוספות, מתחזקת המסקנה שהמועדים שמסר העד בהתאם למסמכים אותם ערך, אינם משקפים נאמנה את פרק הזמן שחלף, מעת עצירת הרכב ועד שלב העיכוב, והכנסת הנאשם לניידת.

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מדינת ישראל נ'

תת"ע 19 -

19. במהלך עדותו של , כי העד נוהג לרשום, כדבר שבשגרה, בידו, בדף טיוטה או במכשיר הטלפון הנייד שברשותו את הזמנים באירוע, ורק לאחר מכן להעבירם לדוח. על פיו, המדובר בטייטה שלאחר האירוע נזרקה על ידו (ראו: עמוד 8 שורות 25-32). לטענת ההגנה, טייטה זו הינה קוהרנטית לבירור האשמה, שכן היא נוגעת בזמנים מהם נגזרת חוקיות הפעלת מכשיר הינשוף, ועל כן היה על חומר זה להיכלל בחומרי החקירה, והיעדרה מהווה מחדל ראייתי משמעותי. כאן יוער, כי טענה זו מקובלת עליו לחלוטין, בייחוד במקום בו רצף האירועים כפי המתואר, אינו סביר, כאשר בתוך 3 דקות, נעשו כלל הפעולות הנוגעות לנאשם. מעצר הרכב, בדיקת ינשוף ועיכוב הנהג. פרק זמן זה אינו סביר, גם נוכח המועד בו הועבר הנאשם למפעיל הינשוף (שעה 03:03), וכן בשים לב לשעה בה נעצר הרכב, וכן למרחק ממקום האירוע ועד לשער הגיא.

20. עיון בת/2 מלמד, כי הזמנים אותם ציין , מתמצים בדקות עוקבות זו לזו. "שעת עצירה 02:22 ושיפון 02:23 עיכוב 02:24". אומנם טען בעדותו כי ניתן למלא את הטפסים "על אוטומט", כך בלשונו, אולם ההיגיון מלמד כי פעולות אלו אורכות פרק זמן ארוך יותר, ודאי בנסיבות בהן לעיתים נדרשות מספר נשיפות, כפי שהעיד שותפו, וכן הנאשם עצמו, ואף מילוי כל אחד מהטפסים אף הוא ארוך זמן.

21. אך בכך לא די, שכן עיון בת/2 מלמד גם, כי שעת עצירת הרכב, ביצוע בדיקת הנשיפון ודוח העיכוב צוינו יחד רק בסוף הדוח, זאת מבלי ששעות אלו מקבלות ביטוי בתיאור השתלשלות האירוע בדוח עצמו. המדובר בתוספת שנעשתה באופן שאינו ברור רק בחלקו האחרון של המזכר, לאחר תום תיאור האירועים, באופן שנראה כאילו נוסף לאחר מעשה- ובהסתמך על מידע שאינו מצוי בחומרי החקירה.

22. ניסיון ללבן עניין זה עם המתנדב הנוסף, מעלה קושי גדול עוד יותר, שכן במסגרת עדותו מסר , ששעת עצירת הרכב שצוינה במזכר אותו הוא רשם, לא נעשתה על פי רישום שלו, אלא בהתאם לפרטים אותם קיבל מ , בהתאם לדוחות אותם כתב. (ראו: עמוד 14 שורות 8-9). מעבר לעובדה שבהתאם לעדות זו נמצא שהופרה החובה הברורה החלה על כל שוטר או מתנדב לערוך באופן עצמאי את הדוח שלו, מסקנה נוספת הנלמדת מעדות זו היא שרק המתנדב הוא שתיעד את הזמנים, באופן שכאמור אתקשה לקבל, ואילו המתנדב הסתמך באופן פסול על דיווחיו של -באופן הפוגע ביכולת להבין את אופן השתלשלות האירוע, וביסוס מסקנה ברורה אודות זמני האירוע מתחילתם ועד העברתו של הנאשם למפעיל הינשוף.

23. קושי נוסף נוגע במועד בו מולאו אותם דוחות. לדברי בבית המשפט, אלו מולאו במהלך הנסיעה, ובנוכחות הנאשם, עת נסעו לכיוון שער הגיא. (ראו: עמוד 10, שורות 5-8). אך קיים קושי לקבל גרסה זו, שכן ככל והנאשם ישב לצדו במושב האחורי של הרכב מתחילה כפי שמסר, והוא אכן השגיח ושמר על קשר עין רצוף עמו כפי שטען, מדוע דוח העיכוב לא

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 19 - מדינת ישראל נ'

נחתם על ידי הנאשם בשום שלב. לכך לעד במסגרת חקירתו הנגדית לא היה מענה. (ראו: עמוד 11 שורות 1-2).

24. אך בכך לא די, שכן עדותו של שותפו – , שונה מעדותו שלו, והיא מחזקת דיוקא את גרסת ההגנה לכך שפרק הזמן מעת עצירת הרכב ועד עיכובו של הנאשם ארך זמן ארוך יותר ממספר דקות בודדות. כאמור אינו שולל את האפשרות כי השהייה בזירה, טרם הנסיעה לשער הגיא, ארכה יותר מעשרים דקות (ראו: עמוד 15 שורות 31-32, עמוד 16 שורות 15-16). עוד אישר, כי לאורך כל הזמן -ועד שהנאשם שהה ברכב- הוא לא פיקח עליו, הוא גם אינו מציין תיאור כלשהו אודות פיקוח על הנאשם. (ראו: ת/5 וכן פרוטוקול: עמוד 16 שורות 16-18).

25. אדגיש, כי עדות זו, לפיה השהייה במקום האירוע ארכה יותר מ-20 דקות, סבירה יותר, זאת כאמור בשל המועד בו נעצר הרכב (22:02) אל מול המועד בו נמסר הנאשם לשוטר (שעה 03:03), בשים לב לשעת העצירה, והמרחק ממקום העצירה עד לשער הגיא.

26. בנוסף, ובהתאם לעדותו של , בנסיבות הייחודיות של המקרה, בהן הוברר, לאחר בדיקת הנשיפון, כי המדובר בשוטר, נוצר קשר עם קצין המשמרת בשטח כדי לדווח לו אודות מעורבותו של שוטר בעניין, והמתנה עד לקבלת ההנחיה מצדו- להגיע עם הנאשם לשער הגיא לבדיקת הינשוף. נתון מהותי זה נעדר כליל מהמסמכים אותם ערך , והוא מופיע רק במזכר של . בנוסף, במסגרת חקירה נגדית, ציין העד כי לא הוא שהכניס את הנאשם לניידת, הוא אף לא ציין את שמו של שותפו כמי שהכניס את הנאשם לרכב, זאת בניגוד לדברי שנקט בדוח בלשון רבים וציין: "הכנסנו את החשוד למושב האחורי של הניידת". העד אף לא שלל את האפשרות כי הנאשם נכנס לבדו. (השוו: ת/2 אל מול עמוד 15 שורות 4-5). תיאור זה אף הוא מקשה לבסס תמונה ראייתית ברורה אודות פיקוח רצוף על הנאשם מרגע עצירת הרכב ועד שנכנס לניידת.

27. גם הוסיף בעדותו, כי רישום הדוח נעשה על ידם בשער הגיא, לאחר שהנאשם נמסר למפעיל הינשוף (ראו: עמוד 14 שורות 9-10, שורה 26), נתון נוסף השונה לחלוטין מהדברים אותם ציין במהלך עדותו (ראו: עמוד 7 שורות 23-26, עמוד 9 לפרוטוקול), לפיו הדוחות נכתבו על ידו עוד במהלך הנסיעה עם הנאשם.

28. נוכח סתירות שבין המסמכים אותם ערכו המתנדבים, אופן התרשמותי מהעדויות עצמן, וכן עמדתו של , לכך שפרק הזמן היה ארוך יותר מזה שצוין על ידי שותפו, והוא אינו שולל את האפשרות כי הם שהו במקום פרק זמן של כ-20 דקות (ראו בנוסף: עמוד 16 שורות: 11-12), ראיתי לקבל את גרסת הנאשם בכל הנוגע להשתלשלות האירוע, ופרק הזמן שחלף מעת עצירת הרכב ועד הנסיעה לשער הגיא, ובהתאם לדחות את גרסתו של - לכך שלא היה כלל עיכוב בזירה, וכבר בשעה 02:24 או בסמוך הם החלו בנסיעה לכיוון שער הגיא.

בית המשפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 19 - מדינת ישראל נ' -

29. בנסיבות אלו ניתן לקבוע, כי קיים פרק זמן נוסף בו שהו המתנדבים עם הנאשם בזירה - שלא קיבל ביטוי במסמכים אותם ערכו השוטרים, ואשר לגביו לא ניתן לבסס מסקנה ברורה, אודות פיקוח או השגחה רצופה על הנאשם.

30. אם לא די בכל אלו, הרי שבשלב הבא כבר הוכח שלא חלה הקפדה על 15 הדקות טרם עריכת בדיקת הינשוף. השוטר אשר קיבל את הנאשם לידיו מהמתנדבים, אישר בבית המשפט כי ביצע את בדיקת הינשוף בחלוף 14 דקות בלבד, זאת בהתאם לדוחות שערך, (ראו: עמוד 17 לפרוטוקול שורות 23-24 עמוד 18 שורות 22-24). בחקירתו הנגדית ציין השוטר בזו הלשון: "כן, אבל עד שהגעתי ועד שהתחלתי את בדיקת הינשוף חלף זמן". ובכן, אמירה סתמית זו רק מחזקת את המסקנה, כי גם בשלב זה לא הייתה הקפדה על ההנחיות. (כאמור, ובהתאם לת/6 וגם ת/8. הנאשם הועבר אליו בשעה 03:03 כאשר הבדיקה נערכה בשעה 03:17, קרי, בחלוף 14 דקות בלבד. (השוו: ת/8 שעת הקבלה וכן סעיף 1 אל מול סעיף 4). על אף זאת, השוטר ציין בסעיף 4 כי הקפיד על פרק הזמן של 15 דקות לפחות. השוטר גם נמנע מלציין את פרטי השוטר עמו וידא, לכך שמרגע שהנאשם עוכב, הוא לא אכל, לא עישן, לא הקיא, ולא הכניס דבר מה לפיו. ניתן להניח אומנם, כי השוטר הוא שטיפל בכך, אולם כפי שצינתי לעיל, על דוחותיו של אוסקר אתקשה להסתמך נוכח הטעמים שפורטו לעיל, ובעיקר בנסיבות בהן דוח העיכוב אינו חתום על ידי הנאשם, ונוכח מכלול הטעמים עליהם עמדתי לעיל.

31. במסגרת פרשת ההגנה ציין הנאשם, כי הוא נשף למכשיר הנשיפון 2-3 פעמים, והוסיף כי לאחר בדיקת הנשיפון יצרו המתנדבים קשר עם קצין המשמרת, כדי לקבל הנחייה כיצד לנהוג בו. בפרק זמן זה ציין הנאשם כי המתנדבים התרחקו ממנו כ- 20-10 מטרים, כדי לשוחח בעניינו מבלי שהוא שומע. ברי, כי בשלב זה לא הייתה השגחה עליו, ולדבריו רק לאחר כ-20 דקות לערך הורו לו להיכנס לניידת ולהתלוות עמם לשער הגיא. בפרק זמן זה כך לדבריו, הוא ניסה להרגיע את משפחתו, ולדבריו הוא שתה וגם עישן. (עמוד 25 שורות 11-20).

32. עדותו של הנאשם לא נסתרה במהלך החקירה הנגדית. אך מעבר לכך, גרסה זו כאמור משתלבת עם עדותו של שמאשר כאמור, כי הדיווח בעניינו של הנאשם, נמסר לקצין המשמרת עוד בשטח - ולא ברכב בעת הנסיעה - כפי שטען. (ראו: עמוד 14 שורות 13-14, שורות 19-20). בנוסף לכך, ונוכח הדיווח אודות האירוע לקצין המשמרת, עלה מעדותו של כי התנהל שיח בינם - המתנדבים - לבין קצין המשמרת, באופן אותו תיאר הנאשם, שיח שככל הנראה לא היה קצר, בשים לב למועד בו הועבר הנאשם לשוטר. ואכן, בבית המשפט העד לא שלל את האפשרות כי חלף פרק זמן של כ-20 דקות עד ליציאתם לכיוון שער הגיא (ראו: עמודים 15-16 ובעיקר עמוד 16 שורות 15-16).

33. במקרה דנן, שרשרת הליקויים הינה מרובה, כבר מתחילה, ועד כמעט סיום (טרם בדיקת הינשוף), ועל כן מסקנתי היא שלא הייתה הקפדה כפי הנדרש, לעבודה בהתאם לנוהלים

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מדינת ישראל נ'

תת"ע 19-

המחייבים את השוטרים/מתנדבים בהקשר להשגחה רצופה על הנאשם, ובהקפדה על המתנה של 15 דקות לפחות טרם עריכת בדיקת הינשוף.

34. במצב האמור, לא שוכנעתי ברמה הנדרשת בפלילים, שהנאשם אכן נהג בשכרות. הנאשם אומנם אישר כי שתה כוס של משקה אלכוהולי טרם נהג ברכב, אולם גם בהתאם לעדותו של , וכן המסמך שערך, בעת שעצר את הרכב, לא היו מאפיינים שהצביעו על שכרותו של הנאשם (ראו: עמוד 7 שורה 4). נוסף לכך, את כלל בדיקות המאפיינים עבר הנאשם בהצלחה. (ראו: ת/6).

35. בבחינת למעלה מן הצורך אוסיף ואציין, כי מצאתי ליקויים נוספים בדו"חות הפעולה, אשר גם בהם יש לחזק את מסקנותי, כי אין להסתמך על האמור בהם:

36. השוטר שערך כאמור את ת/5 ציין במזכר, כי עמד מחוץ לרכב, ואבטח את פעולות המתנדב. עיון במסמך מעלה, כי המחסום הוצב בכביש 38 ק"מ 15 לכיוון דרום, בעוד בת/2 ציין כי המחסום הוצב דווקא לכיוון צפון.

37. בת/5 חסרים פרטים רבים: המזכר נעדר פירוט אודות זהות הנהג, לא מצוין בו מספר הדוח ולא ניתן לקשר את המזכר לתיק שבפנינו. אם לא די בכך, הרי שמספר לוחית הרישוי של הרכב שצוין בו הינו שגוי.

38. טרם סיכום ראיתי להעיר, כי אופי עיסוקו של הנאשם כשוטר אינו מקיש באופן אוטומטי על היכרותו, כמאמר המאשימה, את אותן הנחיות ובדיקות הנוגעות לבדיקת השכרות. בהקשר זה ציין הנאשם, כי הוא משמש כיום כרכז סיוור, וכאשר הוא נדרש לטיפול בנהגים החשודים בביצוע עבירת השכרות, הוא מעביר את הטיפול לשוטרי אגף התנועה, הבקאים בכך. כך גם ביחס לטענה שצוינה בסעיף 20 לסיכומי המאשימה. פרק זמן ארוך יותר שחולף, אינו פועל בהכרח לטובת הנאשם, והוא בוודאי אינו מהווה תחליף להקפדה על אותן הנחיות, אשר רק הן מבטיחות הסתמכות מלאה על תוצאת מכשיר הינשוף, ודאי בנסיבות בהן על הפרק נהג ללא סממני שכרות, ואת בדיקת המאפיינים שנערכה לו הוא צלח באופן מלא.

39. בנסיבות האמורות, ראיתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו, ולו מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, תשפ"ב, במעמד המאשימה, הנאשם ובא כוחו.

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מדינת ישראל נ'

תת"ע 19-

י שופט